

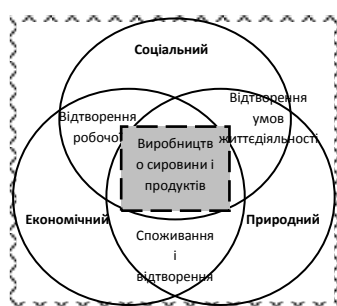
ОБҐРУНТУВАННЯ СТРАТЕГІЙ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АГРАРНОГО СЕКТОРУ З УРАХУВАННЯМ ОСОБЛИВОСТЕЙ АГРОГОСПОДАРЮВАННЯ ЯК ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ

І.С. Мареха, аспірант

Сумський державний університет

Надзвичайної актуальності для вирішення проблеми сталого сільськогосподарського розвитку набуває залучення інвестицій. Оскільки сталий розвиток є важливою характеристикою сільського господарства як еколого-економічної системи, остільки взаємозв'язок стратегій інвестиційного забезпечення аграрного сектору та його системних особливостей є беззаперечним і потребує цілісного сприйняття.

Під еколого-економічною системою ми розуміємо сукупність об'єктів природокористування, залучених у процеси суспільного відтворення за участю людського фактора, об'єднаних метою багатоцільового використання продуктивних сил суспільства. У контексті сталого розвитку об'єднання природних, соціальних та господарсько-економічних компонентів суспільного виробництва в еколого-економічну систему постає як інтеграційна єдність, функції якої найбільш повно реалізуються та виражаються через багатоманітні процеси суспільного відтворення (рис. 1).

Рисунок 1 – Сільське господарство як еколого-економічна система

Особливості формування стратегій інвестування сільського господарства визначаються наступними моментами, які притаманні сільському господарству як еколого-економічній системі:

1. Циклічність розвитку. Сезонний характер операційного циклу позначається на структурі інвестиційного капіталу, обумовлюючи фінансову залежність підприємств від бюджетних асигнувань та кредитних інструментів банку у періоди між витрачанням та отриманням коштів від реалізованого врожаю. Циклічний характер процесу виробництва, необхідність забезпечення безперервності та ефективності суспільного відтворення на основі кругообігу капіталу вимагає постійного розвитку кредитних відносин.

2. Хиткий характер стану системи. Висока залежність процесів відтворення від кліматичних умов наряду з чутливістю результатів сільськогосподарської діяльності до цінових коливань загалом пригнічують функції сільського господарства як еколого-економічної системи. Суттєвий внесок цінових та природнокліматичних факторів у сукупний ризико-комерційний результат ускладнює використання механізмів внутрішнього та боргового фінансування. Пріоритет у відновленні пошкоджених функцій має належати прямій державній підтримці сільського господарства навіть у тому разі, коли інші інвестиційні механізми з об'єктивних причин спрацювати не можуть.

3. Здатність до саморегуляції. Саме з цією характеристикою пов'язане питання принципової можливості системи підтримувати відносну динамічну стабільність завдяки мобілізації внутрішніх резервів самоінвестування, а саме власних оборотних коштів, чистого прибутку та амортизаційного ресурсу. Так само, як необхідний обсяг власних інвестиційних ресурсів забезпечується активною господарською діяльністю, позитивні результати господарювання, у свою чергу, обумовлюють здатність системи самостійно акумулювати, відтворювати, відшкодовувати та оновлювати авансований капітал.

4. Відкритість. Відкритість галузі стосується насамперед можливостей товаровиробників конкурувати на зовнішніх ринках. Об'єктивно у цьому відношенні є присутність іноземного капіталу у тих сферах сільськогосподарського виробництва, які є джерелом конкурентоспроможного експорту. Набуття членства в СОТ може стати одним із чинників залучення прямих іноземних інвестицій в аграрний сектор економіки України.

Отже, можна окреслити наступні основні стратегії інвестиційного забезпечення сільського господарства: державну, банківську, стратегію самоінвестування та іноземного інвестування.